

Sygn. akt II Ka 441/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Michał Pieńkowski**

SO **Magdalena Dąbrowska (spr.)**

Protokolant **Marlena Achcińska**

w obecności Prokuratora **Ewy Budzińskiej**

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy przeciwko **S. K.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

z powodu apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 08 września 2014r. w sprawie

IIK 249/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych w tym 60 (sześćdziesiąt złotych) opłaty za II instancję;

Sygn. akt II Ka 441/14

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że w dniu 23 kwietnia 2013 r. około godz. 7:05 w W. na ul. (...) w ruchu lądowym kierował samochodem marki C. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu- I: 0,40 mg/l, II: 0,47mg/l, III: 0,42 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a §1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 8 września 2014 r., sygn. akt II K 249/13:

I. **S. K.** uznał za winnego zarzuconego mu czynu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. na karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, przy czym na podstawie art. 43 § 3 k.k. nałożył obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części przekraczającej opłatę sądową w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Powyższy wyrok w całości **apelacją** zaskarżył oskarżony. Z treści wniesionego środka odwoławczego wynika, iż skarżący nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem i wnosi o jego uchylnięcie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie zgodnie z wyrażoną w art. 4 k.p.k. zasadą obiektywizmu. Badał i uwzględniał bowiem okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe i prawdziwe (art. 2 § 2 k.p.k.), zaś materiał dowodowy leżący u podstaw tych ustaleń kompletny (art. 410 k.p.k.). Zgromadzone dowody ocenione zostały w sposób swobodny (art. 7 k.p.k.), nie zaś dowolny. Wszystkie ustalenia stanu faktycznego mają swoje odzwierciedlenie w zgromadzonych i wszechstronnie przeanalizowanych dowodach. Ocena tych dowodów uwzględnia kryteria obiektywne, a więc zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykazuje błędów natury logicznej ani faktycznej. Ocena ta poddaje się także kontroli procesowej (odwoławczej), gdyż organ sądowy w uzasadnieniu wyroku należycie umotywował w tym względzie swoje stanowisko. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd meriti wyprowadził właściwe wnioski co do winy oskarżonego S. K. w zakresie przypisanego mu czynu przestępnego. Nie budzi zastrzeżeń przyjęty opis tego czynu i jego kwalifikacja prawna (art. 178a § 1 k.k.), jak również rodzaj i rozmiar zastosowanej sankcji karnej.

Poczyniona przez Sąd Okręgowy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zarzuty podniesione w wywiedzionym środku zaskarżenia są nietrafne i stanowią w istocie niczym nieopartą polemikę z zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy oceną zgromadzonych dowodów i prawidłowo poczynionymi przez ten Sąd ustaleniami faktycznymi.

W pierwszej kolejności odnieść należało się do prezentowanej przez skarżącego wersji, iż przedmiotowa sprawa stanowi konsekwencję nagonki i nękania go przez Policję, z uwagi na fakt pozostawiania w nieprzyjaznych stosunkach ze szwagrem jednego z funkcjonariuszy Policji. Wskazać należy przede wszystkim, iż twierdzenia skarżącego w tym zakresie są całkowicie gołosłowne i nieoparte żadnymi rzetelnymi dowodami. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż należy je traktować wyłącznie w kategoriach fantasmagorii, bowiem oskarżony na żadnym etapie procesu nie wskazywał na istniejący konflikt pomiędzy nim, a przeprowadzającymi interwencję funkcjonariuszami, nie sugerował nierzetelnego sporządzania dokumentów, a przede wszystkim, co warte zauważenia, nawet przy przyjęciu istnienia jakiegokolwiek konfliktu pomiędzy oskarżonym, a osobą spokrewnioną z bliżej nieokreślonym funkcjonariuszem Policji, okoliczność ta nie dyskwalifikowała wyników badań analizatorem wydechu, które w przedmiotowej sprawie stanowiły kluczowy dowód sprawstwa oskarżonego.

Wbrew wywodom skarżącego Sąd I instancji prawidłowo przyznał przymiot wiarygodności zeznaniom przesłuchanym w sprawie świadków- funkcjonariuszom Policji - M. N. i K. K., przeprowadzającym kontrolę trzeźwości oskarżonego w dniu 23 kwietnia 2013 r. Wskazać należy, iż Sąd merytoryczny z zachowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k. ocenił zeznania wymienionych osób, co znalazło odzwierciedlenie w poczynionych ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji wskazał w szczególności, dlaczego uznał je za wiarygodne, zaś Sąd Odwoławczy ocenę tę w całości podziela i w pełni się do niej odwołuje. Wskazać należy, iż zeznania ww. funkcjonariuszy Policji w zakresie istotnych okoliczności inkryminowanego zdarzenia były spójne i konsekwentne, zaś twierdzenia oskarżonego dotyczące składania przez

wskazanych świadków fałszywych zeznań są absolutnie bezpodstawne i pozbawione racji bytu. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się powodów, dla których obcy dla oskarżonego i niepozostający z nim w konflikcie funkcjonariusze Policji mieliby zeznawać nieprawdę. Zupełnie chybionym i pozbawionym jakiegokolwiek logiki był argument skarżącego, iżby świadek K. K. zeznał nieprawdę w zakresie prowadzenia przez Policję w dniu 23 kwietnia 2013 r. akcji (...), bowiem według skarżącego jeżeli jest prowadzona taka akcja, bierze w niej udział więcej niż dwóch policjantów. Wskazać należy, iż z depozycji funkcjonariuszy KPP w W. K. K. oraz M. N. wynika jednoznacznie, iż feralnego dnia 23 kwietnia 2013 r. na terenie W., przy ul. (...) przeprowadzana była przez nich akcja (...). W tej sytuacji doprawdy trudno dociec, na jakiej podstawie skarżący sformułował twierdzenia o konieczności przeprowadzania wskazanej akcji przez więcej niż dwóch funkcjonariuszy Policji.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego dotyczącego uchylecia na rozprawie w dniu 1 lipca 2013 r. zadanego przez niego świadkowi M. N. pytania, stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego decyzja Sądu merytorycznego w tymże zakresie była jak najbardziej zasadna. Zauważyć należy, iż zgodnie z art. 370 § 1 pkt 4 k.p.k. przewodniczący uchyla pytania, o których mowa w art. 171 § 6 k.p.k. (pytania sugerujące osobie przesłuchiwanej treść odpowiedzi, jak również pytania nieistotne), lub gdy z innych powodów uznaje je za niestosowne. Co prawda ani przepis art. 370 § 4 k.p.k., ani powołany przezeń przepis art. 171 § 6 k.p.k., ani też żaden inny przepis nie definiuje pojęcia "pytanie nieistotne", niemniej zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem za takie uznać należy każde pytanie, które dotyczy okoliczności niemającej znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1974 r., sygn. akt I KR 498/73). W realiach przedmiotowej sprawy oskarżony S. K. sformułował pytanie, które dotyczyło przyczyn niepoddania badaniu na zawartość alkoholu jego córki w momencie odbierania przez nią pojazdu w dniu 23 kwietnia 2013 r. Tym samym nie odnosiło się absolutnie do przedmiotu sprawy i zasadnym było jego uchylene.

Zupełnie niezrozumiałym jest także zarzut skarżącego dotyczący nieustalenia przez Sąd Rejonowy, czy feralnego dnia 23 kwietnia 2013 r. funkcjonariusze Policji rzeczywiście prowadzili na terenie W. akcję (...), czy też była to zwykła kontrola przeprowadzona na zlecenie kolegi. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim, iż w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd merytoryczny bardzo szczegółowo odniósł się do wyjaśnień oskarżonego dotyczących rzekomego nękania go i zemsty ze strony miejscowych policjantów, traktując je w kategoriach fantasmagorii. Jednocześnie z konsekwentnych zeznań świadków M. N. oraz K. K., którym Sąd meriti zasadnie przyznał przymiot wiarygodności wynikało jednoznacznie, iż w dniu 23 kwietnia 2013 r. przeprowadzali oni ww. akcję. Wobec powyższego jednoznacznym było, iż działania Policjantów w dniu 23 kwietnia 2013 r. podejmowane były w ramach akcji (...), nie zaś na polecenie bliżej nieokreślonej przez oskarżonego osoby.

Całkowitym nieporozumieniem jest także zdaniem Sądu Odwoławczego polemika oskarżonego z ustaleniami Sądu Rejonowego dotyczącymi niezgłaszania przez niego uwag do protokołu badania jego stanu trzeźwości. Skarżący kompletnie nieudolnie próbuje wykazać w skardze apelacyjnej, iż wielokrotnie zgłaszał zastrzeżenia co do wyników pomiaru stanu trzeźwości oraz sprawności urządzenia do jego pomiaru, a w takim wypadku obowiązkiem policjantów przeprowadzających przedmiotową kontrolę było przetransportowanie go dobrowolnie, bądź też przy użyciu środków przymusu na pobranie krwi w celu zbadania rzeczywistego stężenia alkoholu w jego organizmie. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarówno z protokołu przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym S. K., który oskarżony własnoręcznie podpisał, jak również konsekwentnych i koherentnych w tym zakresie zeznań świadków K. K. oraz M. N. wynika jednoznacznie, iż oskarżony nie zgłaszał uwag do prawidłowości zabezpieczenia ustnika oraz nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym i badania krwi. S. K. został nadto poinformowany o możliwości przeprowadzenia badania krwi celem zweryfikowania stanu trzeźwości, w sytuacji niezaakceptowania wyników badania analizatorem wydechu, niemniej odmówił skorzystania z tegoż badania, co wynika bezsprzecznie ze wskazanych powyżej dowodów. Zważyć nadto należy, iż analizator wydechu, do działania którego skarżący rzekomo wyrażał zastrzeżenia, był sprawny i posiadał aktualne świadectwo wzorcowania. Z opinii sporządzonej przez biegłego toksykologa na potrzeby przedmiotowego postępowania wynika także jednoznacznie, iż badania pomiaru trzeźwości u oskarżonego zostały przeprowadzone przez funkcjonariuszy Policji w sposób prawidłowy. Odnosząc się natomiast do przywołanej przez skarżącego okoliczności nieprzewiezienia go dobrowolnie bądź też przy użyciu środków przymusu przez funkcjonariuszy policji na badanie krwi celem sprawdzenia rzeczywistej

zawartości alkoholu w jego organizmie stwierdzić należy, iż zgodnie z § 8 Zarządzenia Nr 738 Komendanta Głównego Policji z dnia 21 czerwca 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu pobrania próby krwi do badań na zawartość alkoholu należy dokonać, jeżeli: 1) badany, pomimo przeprowadzania badania urządzeniami elektronicznymi żąda pobrania krwi, 2) stan badanego, zwłaszcza wynikający z upojenia alkoholowego, choroby układu oddechowego lub innych przyczyn uniemożliwia przeprowadzenie badania urządzeniem elektronicznym, 3) istnieją przeciwwskazania do użycia urządzenia elektronicznego wynikające ze stanu zdrowia badanego, 4) badany odmawia poddaniu się badaniu stanu trzeźwości urządzeniami elektronicznymi. W realiach przedmiotowej z uwagi na fakt, iż skarżący nie wyrażał chęci poddania się przedmiotowemu badaniu, co ustalono już powyżej, a także nie ziszcila się żadna z pozostałych przesłanek statutowanych w § 8 ww. zarządzenia, nie było konieczności przeprowadzania badania krwi oskarżonego celem weryfikacji jego stanu trzeźwości.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego i dlatego też na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 3, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1971 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.